

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra LUDVIGSBASSE

Citation: Bang, Herman: "Værker i Mindeudgave", i Bang, Herman: *Værker i Mindeudgave*, Gyldendal, 1920-1921, s. 309. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang04val-shoot-idm139820233574304/facsimile.pdf> (tilgået 27. september 2021)

Anvendt udgave: Værker i Mindeudgave

— Her er nu ligegodt meget hyggeligt.

Ida sad stadig med Øjnene ind i Lysene:

— Han var dog saadan et stille Menneske.

— Hvem?

— Forvalter Krog.

— Ja, sagde Karl og nikkede: men det er vel osse mest paa de Stille, det bider.

Han rejste sig fra Sofaen for at strække Benene og han saå sig rundt fra Møbel til Møbel.

— Det er det gamle Chatol, sagde han, det er utroligt.

Ida fik Taarer i Øjnene, hun vidste ikke hvorfor; maaske var det Tonen i hans Ord.

— Ja se, sagde hun.

Og hun aabnede Midrummet og hun trak de gamle Skuffer ud, mens han holdt Stagen og hun viste ham alting: hun viste ham Olivias Børn og Lyngblomster fra Ferien og Faders gamle Regnskabsbøger med en bleg Skrift og saa mange Ting, mens de blev ved at huske og ved at tale.

— Nej, nej, sagde hun og tog hurtig en Bog fra ham; han havde stillet Armstagen paa Klappen. Nej, nej, det er min Poesibog.

— Vor Herre hjælp os, sagde Karl.

Men Bogen vilde han se.

— Nej, sagde Ida og holdt paa den: det maa De ikke. Man skriver saa meget dumt ind.

— Men De kan da sige mig, hvad for et Vers De holder mest af, sagde han. Det var mest det, at hun blev saa kønt rød i Kinderne, der morede ham.

— Ja . . . jeg holder mest af det.

Og hun viste ham en Side, mens hun holdt med Hænderne om de andre Blade; det var Solvejgs Sang. Karl stod ved Armstagen og læste det.

— Det er saadan et Damedigt, sagde han, men saa kom det lidt blødt i Tonen:

— Hvorfor holder De mest af det?

— Jo . . . for det er det kønneste. Men, tilføjede hun,